

Den andre

På min dödsbädd hade jag en märklig dröm. Något av det sista jag gjorde var att berätta om drömmen för min dotter som vakade bredvid min säng. Nu berättar jag den för er också.

Jag drömde att jag var tillbaka på fältsjukhuset där jag tjänstgjorde i min ungdom under det stora kriget. Vi hade just utfört den sista amputationen för den natten efter ett av fiendens anfall. Jag hade tvättat av mig och skulle gå och lägga mig då jag såg en gestalt i tältöppningen. Han var naken sårar som på ett höftskynke. Händer och fötter var såriga. Gång på gång upprepade han frasen: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”.

Jag fattade genast att det var Gud själv som kom och sökte hjälp.

”Herre,” sa jag, ”du är inte alls övergiven. Lita på mig!”

Jag skyndade fram och hjälpte honom till en säng, gav honom en rejäl dos morfin och började tvätta hans sår. Då såg han på mig med sina morfinblanka ögon och sa:

”Jag är inte någons herre. Jag är rövaren.”

”Han som kom in i himlen samtidigt med Herren!” utbrast jag. Men mannen skakade på huvudet.

”Inte han. Den andre. Den försmädlige. Han som lämnades kvar.”

Jag såg på hans händer som antagligen hade mördat och som nu var inlindade i tjocka bandage. Hans ögon fylldes till brädden av tårar som snart började leta sig nerför de skäggiga, urgröpta kinderna. Med möda lyfte han på huvudet:

”Även jag hade en mor som grät när jag plågades!”

Så fattade han tag om min arm med sin såriga hand och spärrade upp ögonen:

”Lova att ni hjälper henne! Hon är gammal och sjuk och har ingen när jag är borta!”

Utan att veta hur jag skulle kunna det lovade jag ändå att göra honom till viljes. Då suckade han, la tillbaka huvudet på kudden. I nästa ögonblick var han död.

När jag berättat detta för min dotter frågade hon:

”Hur gick det för honom? Kom han in i himlen?”

”Jag vet inte. Men hans mor...”

”Ja, hur gick det för henne?”

”Hon sitter där i stolen och väntar på mig. Hon ska följa efter mig när jag dör.”

Då skakade min dotter på huvudet.

”Det sitter ingen i stolen.”

Jag vred lite på huvudet. Tydligt kunde jag se konturerna av en mörk gestalt som grät sakta och stilla, liksom någon som gråtit mycket länge.

”Kan du inte ge henne ett glas vatten åtminstone?” sade jag.

Det var mina sista ord. I nästa stund var även jag död. Försiktigt stängde min dotter mina ögon och knäppte mina händer på magen.

Nu var hon ensam i rummet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nitram P med Poeter.se id #29091 innehar upphovsrätten